

kolegi iz Amerike, Anglije, Nemčije, Španije, Italije, Avstrije, Poljske, Češke, Hrvaške in Kitajske. V letu 1992, ko je dopolnil 35 let delovne dobe, se je, star 61 let, upokojil.

Omeniti moramo tudi to, da je bil leta 1954 med ustanovitelji samostojne jamarske sekcije pri PD Železničar v Ljubljani, od leta 1972 do 1982 in od 1986 do 1988 tajnik Jamarske zveze Slovenije, od 1972 do 1976 tajnik Speleološke zveze Jugoslavije, od 1982 do 1986 pa blagajnik Jamarske zveze Slovenije. Sourejal je revijo Naše jame in upravljal njeno poslovanje; od leta 1978 dalje je bil odbornik Prirodoslovnega društva.

Ima zlati častni znak Jamarske zveze Slovenije, srebrno značko Jamarske zveze Slovenije, zlato plaketo Ljudske tehnike, srebrno značko Planinske zveze Slovenije, je zaslužni član Zveze speleologov Jugoslavije. V Slovenskem geološkem društvu je do leta 1972 vodil sekcijo za predavanja.

Prav tako je bil v letih 1982 do 1985 član uredniškega odbora časopisa Jedro, ki ga je izdajal Geološki zavod Ljubljana.

Bil je izredno aktiven človek, organizator in zelo vnet dopisnik ne samo pri Jedru, temveč tudi pri drugih časopisih in strokovnih revijah. Na dogajanja je gledal kritično z dobro namero, da se stvari popravijo in dobro uredijo. Bil je tudi delegat Geološkega zavoda v Zboru združenega dela Skupščine občine Ljubljana.

S svojim delom si je naš kolega Dušan Novak zaslužil, da se ga s hvaležnostjo spominjamo tudi sedaj, ko ga ne bo več med nami. «

Slednji je spregovoril še novinar **Štefan Kališnik**, gimnazijski sošolec Dušana Novaka, ki je zelo prizadet zaradi nenadne smrti povedal:

»Bil bi čisto navaden dan, za premnoge je tak, lahko brezizrazen ali pa napolnjen bodisi z zadoščenjem, bodisi z vprašanji brez odgovora; bil bi, a ni, ko smo in ker smo pred Dušanovim grobom, pretreseni, prizadeti, opomnjeni, čeprav človek potem, ko se rodi in se tega zave, mora vedeti in ve, da je v življenju razen rojstva nespodbizna gotovo samo še ena stvar: smrt.

Človek, otrok ali starec, vedno potrebuje koga, ki bedi nad njim, ne da ga uravnava, marveč da skrbi zanj. Ve zanj, tudi če se skorajda ne srečujeta. Najbolj pa se tega zave, ko oni odide. Dušan je bedel nad nami, sošolci in sošolkami sloveče šeste ce, sedme ce in osme ce gimnazije na Vegovi v Ljubljani, razredov, ki so jim dajale podobo in duha take postave, kakršni so bili očetovski razrednik profesor **Vrhovnik**, profesorja **France Vodnik** in **France Planina** ter še drugi podobni – in mi mladi ljudje, prineseni z vseh vetrov, vsak drugačen, vsak samosvoj, a vsi enaki v nečem: v upanju in pričakovanju, po letih vojnih grozot, ki so pravkar minila. Ni ga bilo vprašanja, ki ga mladi ne bi načenjali, in ne odgovora, ki bi se mu profesorji izmikali.

Ko nas je spet, po maturi, razteplo na vse strani – kdo ve, kako bi se srečevali kot sošolci, ali bi se sploh zbirali na obletnicah šolskih dogodkov, mladostnih mejnikov naših življenj, ko ne bi bilo Dušana.

Prav on, Dušan, in samo on, se je zavzel, da smo se začeli shajati, on, ki se ni nikoli v ničemer postavljaval v

Dušan Novak je geološko kartiral marsikateri predel Slovenije, tudi visokogorje.

osprej. Dušan, prav on in samo on, je pisal in telefoniral na vse konce, se vozil po Sloveniji od enega do drugega, vabil, spodbujal, pripravljaval kraje srečevanj. Ko pripovedujem to, ne govorim o Dušanovi dejavnosti, temveč o značilnem znamenju, ki smo ga Dušanovi sošolci najbolj čutili, o človeškem spričevalu, ki smo ga najbolj videli: prizadeval si je zoper odtujenost, ki tako razkrajata skupnost, delal je za vezi, ki jih ne pletejo interesi, marveč pristna človečnost, življenjski optimizem...

Tako smo se shajali za obletnice mature štiridesetletniki, petdesetletniki, šestdesetletniki, petinšestdesetletniki, ter ob drugih letnicah in obletnicah vmes, vendar zmeraj sošolci. Kajpak, družčina se je osipala... Vendar, nikoli ni nihče razmišljal, kako bo s srečevanjem za naprej, saj smo vedeli: to ima na skrbi Dušan, on, Dušan, v tem bedi nad nami.

Nikoli ni nihče razmišljal o tem, Dušan je bedel. Ko se

Simfonija narave

ALEŠ TACER

*Jutro krasno se poraja,
sonce svoje žarke lije,
vsa otrpla je narava,
biljno seme v zemlji vzklije ...*

*Kmet na polje se odpravlja,
delavec hiti v službo,
roža soncu se nastavlja,
dvljad si v gozdu išče družbo ...*

*Kaplja z lista kane v travo,
žejen hrošček jo posrka,
pastir huduje se nad kravo,
v gozdu detel v deblo vrta ...*

*Jutro dan nam je rodilo,
ki zvečer umira v noč,
da nam jutri z novo silo
zableščal bo na vso moč ...*